

[Elna Munch.]

som alle kun er for velhavende. Den nye Anstalt er, skønt mere moderat i sine Priser, dog kun tilgængelig for forholdsvis velstillede; men for alle dem, der ikke har noget at betale med, der kommer fra de smaa Hjem med de vanskeligste Boligforhold, er der ingenting, og de har netop paa Grund af de indskrænkede Boligforhold den største Brug for en saadan Institution. At Savnet skal kunne afhjælpes ad privat Vej, er jo paa Forhaand udelukket, det kan ikke gøres billigt, naar der samtidig skal tjenes paa det.

Jeg vil gerne nævne et Eksempel paa, hvor skæbnesvangert det kan være at slippe et Menneske ud fra et Sindssygehospital, uden at man kan anbringe ham under passende Opsigt. En ung forældreløs Mand, født i Udlandet, kom efter Forældrenes Død til Slægtinge her i Landet. De tog sig særdeles venligt af ham, til Trods for at de slet ikke kendte ham; de skaffede ham ved en Chefs Velvillie noget Arbejde paa et Kontor, men det viste sig meget hurtigt, at han var ganske ude af Stand til at paatage sig noget som helst Arbejde og ganske uegnet til Ophold i et privat Hjem. Man haabede dog, at man ved venlig Behandling kunde bringe ham paa ret Køl, men han terroriserede paa enhver Maade sine Slægtinge, overfaldt sin gamle Bedstemor, som fik et Nervechok og kort efter afgik ved Døden, saa at sige pint ihjel af ham. Andre Slægtinge aabnede med den største Opofrelse deres Hjem for ham, men gik stadig i Rædsel for, hvilke Ulykker han kunde anrette overfor deres Børn.

Med stor Vanskelighed fik Familien ham omsider anbragt paa en privat Anstalt; her fik han Raserianfald og slog Lægen, som kort efter erklærede, at han ikke kunde beholde ham, da han var sindssyg, han maatte overføres til et Sindssygehospital, hvilket skete. Overlægen erklærede, at han var syg, og at hans Tilstand krævede et aarelangt Hospitalsophold. Patienten skrev imidlertid forholdsvis snart til Familien, at Lægen intet havde imod, at han blev udskrevet. Familien erklærede overfor Lægen, at den ikke kunde modtage ham, blandt andet af Hensyn til en 13-aarig Datter og 3 andre Børn, og at der ikke fandtes andre, der vilde eller kunde tage sig af ham, hvis han blev udskrevet. Det var forgæves forsøgt at anbringe ham under andre Former i private Hjem.

Overlægen erklærede, at han under Hensyn til den berømte Højesteretsdom ikke kunde beholde Patienten, medmindre han

blev umyndiggjort. Han udtalte i denne Anledning i en Erklæring, at Patienten var ude af Stand til at varetage sine Interesser paa forsvarlig Maade og tilmed kunde blive farlig for sine Omgivelser. Patienten blev derefter umyndiggjort, men Familien fik til sin Overraskelse nogle Maaneder efter Besked fra Hospitalet om, at man vilde udskrive Patienten.

Familien gjorde Hospitalet opmærksom paa, at han absolut intet Tilhold havde udenfor Hospitalet. Ikke des mindre fandt Udskrivningen Sted, og Patienten blev efter nogen Omflakken anbragt hos en Plejer ved et Sindssygehospital, hvor han blev tilset af en af Anstaltens Læger. Da Plejeren imidlertid ikke turde beholde ham i sit Hjem, blev han anbragt paa Fredehjemmet Kirkedal. Da Forstanderen der en Dag henstillede til ham at udføre et Arbejde i Haven, slog Patienten med fuldt Overlæg Forstanderen ihjel.

Nu fik Myndighederne pludselig Interesse for den unge Mand. Han sidder for Tiden i Hjørring Arrest, men der venter ham et aarelangt Ophold paa Sikringsanstalten.

Dette Sygdomstilfældes sørgelige Forløb burde paakalde Offentlighedens Interesse, thi det kan dog ikke med Rette hævdes, at der er disponeret rigtigt med dette unge Menneske. Hvis det virkelig er saaledes, at Pladsmangelen paa Sindssygehospitalet er saa stor, at man ikke mener at kunne tilbageholde en Patient af denne Karakter, maa Pladsmangelen afhjælpes; og hvis det ikke er paa Grund af Pladsmangel, at man har udskrevet ham, men fordi man ikke mente, at et Sindssygehospital var det rette Opholdssted for ham, saa mangler vi en Institution, som er forpligtet til at tage mod en saadan udskrevet Patient, da det ikke kan overlades til private Anstalter, som kun er indrettet for forholdsvis velstillede, og som kan vælge og vrage mellem de Patienter, der ønsker at optages. Det maa være Statens Pligt at tage sig af den Slags Patienter, jeg her har omtalt, for saa vidt de er ubemidlede.

Det er jo heldigvis en Undtagelse, at det kommer saa vidt som her, men det er et Faktum, at der er mange Patienter, som ikke kan anbringes i private Hjem, uden at disse bliver sprængt, særlig nu under de indskrænkede Boligforhold, og som hverken Sindssygehospitalet eller andre Hospitalet eller Sygehuse vil have. Hele den Kategori af Mennesker bør der sørges for, før det bliver for sent. Jeg vil gerne spørge den højtærede Sundhedsminister, hvis han ikke mener, at man skal indrette særlige Hospi-